

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 655/2014-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. októbra 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosť M. B., zastúpeného advokátkou JUDr. Evou Borovskou, Štefánikova 7, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Co 356/2009 a jeho rozsudkom z 30. júna 2010 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cdo 174/2010 a jeho uznesením z 21. novembra 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. B. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. júla 2014 doručená sťažnosť M. B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. Evou Borovskou, Štefánikova 7, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojich základných práv

podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Co 356/2009 a jeho rozsudkom z 30. júna 2010 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cdo 174/2010 a jeho uznesením z 21. novembra 2013 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

Zo sťažnosti, z jej doplnenia a príloh ústavný súd zistil, že sťažovateľ bol účastníkom konania vedeného Okresným súdom Dunajská Streda (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 8 C 119/2005 o zaplatenie straty na zárobku v procesnom postavení navrhovateľa. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 8 C 119/2005 zo 17. júla 2009 jeho návrh zamietol. Proti označenému rozsudku súdu prvého stupňa podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom sp. zn. 23 Co 356/2009 z 30. júna 2010 tak, že odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Sťažovateľ podal proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Cdo 174/2010 z 21. novembra 2013 tak, že dovolanie odmietol a účastníkom náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem podrobného opisu skutkového stavu predovšetkým uvádza:

„Pretože v obdobných veciach súdy rozhodli zásadne iným spôsobom, má sťažovateľ za to, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu, keď sa súd s týmito inými obdobnými rozhodnutiami nevyrovnal...“

Podľa názoru sťažovateľa *„Porušovatelia svojím postupom odňali sťažovateľovi možnosť konať pred súdom. Za odňatie tohto práva sťažovateľ považuje tú skutočnosť, že v napadnutom rozsudku sa porušovateľ v prvom rade stotožňuje s rozhodnutím prvostupňového súdu, ako aj s názorom vedľajšieho účastníka, pričom odôvodnenie rozhodnutia navrhovateľ nepovažuje za riadne, dostatočné, jasné ani zrozumiteľné, pretože odôvodnenie rozhodnutia nedáva odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky*

súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov sťažovateľa, ani s jeho obranou voči tvrdeniam vedľajšieho účastníka, pričom práve toto patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu.“.

Sťažovateľ ďalej namieta aj nesprávne právne posúdenie veci, keďže svoj „postup porušovatelia odôvodnili v rozpore so zámerom zákonodarcu a podľa názoru i v rozpore so znením právneho predpisu, lebo účelom valorizácie je premietnuť pokles cien oproti predchádzajúcemu roku, tak aj znením že sa valorizuje priemerný zárobok nasledujúci po vzniku škody, čím zjavne bolo valorizovať zárobok od roku nasledujúceho po vzniku nároku, čo u sťažovateľa nepochybne bol rok 2001, kedy malo prísť k prvému zvýšeniu jeho priemerného zárobku a nie 2002, ako to uvádzajú porušovatelia“.

Napokon sťažovateľ uvádza, že porušovatelia „neprimerane zdĺhavo konali, ba dokonca sťažovateľa vystavili do situácie, v ktorej sa mu stalo osudným to, že škodu zaviniť vodič subjektu, ktorý má sídlo v okrese D., pretože keby odporca mal sídlo v inom okrese, zjavne by rozhodnutie nebolo zamietavé, nakoľko iné sudy v obdobných prípadoch rozhodli diametrálne odlišne a v súlade s návrhom sťažovateľa. Týmto postupom sťažovateľ má za to, že bol porušený aj princíp rovnosti pred zákonom podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy SR.“.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Práva sťažovateľa M. B... rozhodnutím a postupom porušovateľa v prvom rade Krajským súdom Trnava v konaní sp. zn. 23 Co 356/2009

- právo zákonom ustanoveným postupom domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa č. 46 ods. 1 Ústavy SR

- právo na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy SR

- právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd boli porušené.

2. Práva sťažovateľa M. B... rozhodnutím a postupom porušovateľa v druhom rade Najvyššieho súdu SR 1 Cdo 174/2010

- právo zákonom ustanoveným postupom domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa č. 46 ods. 1 Ústavy SR

- právo na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy SR

- právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd boli porušené.

3. Sťažovateľovi M. B... patrí finančné zadosťučinenie vo výške 15 000,- €, ktoré sú povinní porušovatelia v prvom a druhom rade vyplatiť sťažovateľovi spoločne a nerozdielne do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia

4. Súčasne sú porušovatelia v prvom a druhom rade povinní spoločne a nerozdielne uhradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 340,90 € (1 úkon právnej pomoci podľa § 11 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z. z. činí sumu 134,00 € - 2 úkony á 134,00 € - príprava a prevzatie, podanie sťažnosti, + 2 x režijný paušál á 8,04 € + 20 % DPH v sume 56,82 €) k rukám advokátky JUDr. Evy Borovskej a to do 15 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia.“

Písomným podaním z 30. júna 2014 doručeným ústavnému súdu 2. júla 2014 doplnil sťažovateľ petit sťažnosti o ďalší bod: „*Ústavný súd SR rozhodnutie – Krajského súdu Trnava sp. zn. 23 Co 356/2009-435 zo dňa 30. 06. 2010 a Najvyššieho súdu SR 1 Cdo 174/2010 zo dňa 21. 11. 2013 zrušuje a vec vracia na nové konanie.*“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Účelom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je v prvom rade zaručiť každému prístup k súdnej ochrane, k súdu alebo inému orgánu právnej ochrany. Základné právo na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy umožňuje každému, aby sa stal po splnení predpokladov ustanovených zákonom účastníkom súdneho konania. Ak osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej efektívne umožní (mal by umožniť) stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“), ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú

zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie, len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá má svoj základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma (IV. ÚS 77/02).

Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

Aj EŠLP vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra EŠLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý

je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, bod 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Ústavný súd považoval za potrebné z hľadiska limitov ústavnej kontroly rozhodnutí všeobecných súdov poukázať na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Vychádzajúc z uvedených právnych názorov tvoriacich súčasť ustálenej judikatúry, ústavný súd v rámci predbežného prerokovania posúdil sťažnosť sťažovateľa, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu, ako aj postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu.

II.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu a postupom, ktorý prechádzal jeho vydaniu

Sťažovateľ v sťažnosti predovšetkým namieta, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil, v dôsledku čoho rozhodol inak, ako v obdobných veciach rozhodujú všeobecné

súdy, a tým porušil aj princíp rovnosti účastníkov v konaní, pričom zároveň napadnutý rozsudok nedostatočne odôvodnil a nevysporiadal sa so všetkými jeho odvolacími dôvodmi.

Krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa sp. zn. 8 C 119/2005 zo 17. júla 2009, ktorým bol zamietnutý návrh sťažovateľa na zaplatenie straty na zárobku spolu s príslušenstvom.

V relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku krajský súd uviedol:

„Pokiaľ sa jedná o výpočet invalidného dôchodku, od vzniku nároku - od 30. 09. 2003, tak navrhovateľ nesprávne odpočítaval invalidný dôchodok vo výške 2.500,- Sk až do 30. 09. 2003. V čase vzniku nároku navrhovateľa na náhradu za stratu na zárobku po skončení PN občiansky zákonník v ust. § 447 ods. 2 odkazoval na pracovnoprávne predpisy a vtedy podľa ust. § 195 ods. 1 veta druhá Zák. práce sa neprihliada na zvýšenie invalidného dôchodku pre bezvládnosť, na zníženie tohto dôchodku podľa pracovnoprávných predpisov o sociálnom zabezpečení, na zvýšenie priznaných dôchodkov podľa tých istých predpisov, ani na zárobok zamestnanca, ktorý dosialo zvýšeným úsilím. Náhrada za stratu na zárobku po skončení PN alebo pri uznaní invalidity alebo čiastočnej invalidity, sa po dobu 12 po sebe nasledujúcich mesiacov od vzniku nároku poskytne zamestnancovi v takej výške, aby spolu s jeho zárobkom po pracovnom úraze alebo po zistení choroby z povolania s pripočítaním prípadného invalidného alebo čiastočného invalidného dôchodku, poskytovaného z toho istého dôvodu, sa jednalo jeho priemernému zárobku pred vznikom škody. Je nepochybné, že z rozhodnutia Sociálnej poisťovne z 25. 04. 2000, keď bol navrhovateľovi priznaný invalidný dôchodok 5.555,- Sk vyplýva, že v uvedenej sume je podľa zák. č. 107/99 Z. z. zahrnutá aj táto úprava. Z citácie ust. §195 ods. 1 nevyplýva, že by sa neprihliadalo na úpravu dôchodkov, preto navrhovateľ nesprávne postupoval, keď pri výpočte straty na zárobku po skončení PN odpočítaval len invalidný dôchodok vo výške 2.505,- Sk a nie vo výške 5.555,-Sk. V zák. č. 107/99 Z. z. to zákonodarca vyjadril diferenciáciou úpravy, keď v § 1 upravuje zvlášť zvýšenie dôchodkov v roku 1999 a v § 2 úpravu dôchodkov priznaných v roku 2000 bol teda navrhovateľovi priznaný len invalidný dôchodok, nemal nárok na zvýšenie invalidného dôchodku podľa

tohto zákona, nárok mu vznikol až na základe zák. č. 233/2000, keď podľa § 1 bolo riešené zvyšovanie dôchodkov priznaných pred 01. januárom 2001.

Vyplýva to aj z rozhodnutia Sociálnej poisťovne z 01. 08. 2000, keď navrhovateľovi bol invalidný dôchodok zvýšený celkom o 506,- Sk na 6.061,- Sk a až na toto a následné ďalšie zvyšovania invalidných dôchodkov až do 01. 04. 2002 sa v zmysle ust. § 195 ods. 1 Zák. práce neprihliada. Vedľajší účastník všetko toto premietol aj do svojich výpočtov. Pokiaľ sa jedná o prvú valorizáciu zárobku, rozhodujúceho pre výpočet náhrady, navrhovateľovi len v priebehu roku 2000 vznikol nárok na náhradu za stratu na zárobku a zárobok rozhodný pre výpočet tejto náhrady bol stanovený z tohto obdobia, čiže z prvého kvartálu roku 2000 poškodenému valorizácia za rok 2000 ešte nepatri. V tej súvislosti je potrebné poukázať aj na znalecký posudok V. K., kedy na str. 5 znaleckého posudku medzi zásadami pri výpočte náhrady za stratu na zárobku po skončení PN uvádza v bode I., že prvýkrát sa valorizuje priemerný hrubý mesačný zárobok až nasledujúci kalendárny rok po vzniku. V danom prípade, teda patrí valorizácia navrhovateľovi až za kalendárny rok 2001 na základe Nariadenia vlády č. 388/2002 Z. z. od 01. 10. 2002. Takisto navrhovateľ pochybil, keď ďalšiu valorizáciu podľa Nariadenia vlády č. 388/2002 Z. z. robil už z valorizovaného dôchodku, nie z pôvodného, rozhodného pre výpočet náhrady. Valorizuje sa vždy pôvodný priemerný zárobok. Náhrada za stratu na zárobku po skončení PN, patriaca podľa občianskoprávných predpisov, sa valorizuje v zmysle Nariadenia vlády 17/83 Zb., ktoré bolo za týmto účelom vydané. Priemerný zárobok rozhodujúci pre výpočet je priemerný zárobok z rozhodného obdobia, ktorý navrhovateľ dosahoval pred vznikom škody. Zhodné znenie používali aj opatrenia MPSVaR, ktorým sa upravovala náhrada za stratu na zárobku, po skončení PN vzniknutej pracovným úrazom a chorobou z povolania. V pracovnoprávnej valorizácii v zmysle komentára zák. práce § 201 na str. 464 bod 9 Barancová sa uvádza, že príslušné valorizačné sumy za jednotlivé obdobia sa určujú vždy z pôvodného, tzn. nie zvýšeného priemerného zárobku. Až v zák. č. 210/2003 Z. z. došlo k zmene postupu pri pracovnoprávnej valorizácii, že od 01. 07. 2003 sa valorizuje priemerný zárobok upravený predchádzajúcimi valorizáciami, znenie je v ust. § 201 ods. 2 Zák. práce od 01. 07. 2003. Pokiaľ sa jedná o výšku náhrady straty na zárobku za obdobie od 07. 04. 2001 do 01. 04. 2002, ako redukciu priemerného zárobku do ktorého patrí poškodenému náhrada, tak podľa ust. § 447 ods. 2 O. z. z dôvodov hodných osobitného

zreteľa môže súd určiť vyššiu sumu náhrady aj vtedy, ak škoda bola spôsobená hrubou nedbanlivosťou. V uvedenom súdnom konaní neboli preukázané ani dôvody hodné osobitného zreteľa, ani hrubá nedbanlivosť na strane odporcu, pričom dôkazné bremeno spočívalo na navrhovateľovi. Odporca zodpovedá za škodu navrhovateľa objektívne podľa ust. § 427, alebo aj podľa ust. § 420 a v prípade objektívnej zodpovednosti absentuje zavinenie. V rozsudku 2 T/15/00 OS v Galante je v trestnom konaní konštatovaná nedbanlivosť a nie hrubá nedbanlivosť. Preto aj požadovanie úroku z omeškania, keďže náhrada nad redukovaný priemerný zárobok môže byť priznaná rozhodnutím súdu, je neopodstatnené, lebo sa nemohol odporca dostať do omeškania prv, ako uplynutím lehoty na plnenie po právoplatnosti rozhodnutia súdu. Pokiaľ sa jedná o zmeny vo vyplácaní renty, rekvalifikovanej z invalidného dôchodku na čiastočný invalidný dôchodok od 01. 10. 2004 do 29. 11. 2006, až zmenou rozhodnutia Sociálnej poisťovne došlo k zmene právneho stavu, na ktorý opäť Sociálna poisťovňa reagovala, pretože od septembra 2004 bol znížený invalidný dôchodok v rámci preskúmania podmienok. Posudkový lekár určil pokles vykonávania zárobkovej činnosti na 50 % a nemôže zaťažovať odporcu, že si nenašiel navrhovateľ prácu zodpovedajúcu 50 % na trhu práce. Vedľajší účastník po doručení rozhodnutia Sociálnej poisťovne z 29. 11. 2006, ktoré bolo doručené Sociálnej poisťovni 12. 01. 2007 bol spätne priznaný plný invalidný dôchodok a doplatený spätne za obdobie od 01. 10. 2004 do 31. 01. 2007, renta a doplatok spolu 41.471,- Sk. Preto sa nemohol ani v tejto časti odporca dostať s výplatou neuhradenej polovičnej úrazovej renty do omeškania, tak ako to uvádzal v žalobe navrhovateľ, keď si uplatňuje úrok z omeškania.“

Na základe citovanej argumentácie krajský súd „považoval vyrátanie výpočtu náhrady za straty na zárobku za správny a návrh navrhovateľa za neopodstatnený a preto v zmysle ust. § 219 ods. 1, 2 O. s. p. vecne správne rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil“.

Vychádzajúc predovšetkým z citovanej časti napadnutého rozsudku, ústavný súd konštatuje, že krajský súd sa v ňom ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal s odvolaním sťažovateľa, s ktorého argumentáciou sa nestotožnil, a preto odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny. Napadnutý rozsudok

krajského súdu nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za zjavne neodôvodnený a ani za arbitrárny, t. j. taký, ktorý by bol založený na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel aplikovaných ustanovení Občianskeho zákonníka (upravujúcich spôsob a rozsah náhrady straty na zárobku), Zákonníka práce (upravujúcich zodpovednosť zamestnávateľa za škodu pri pracovnom úraze a pri chorobe z povolania, rozsah a spôsob náhrady škody) a právnych predpisov upravujúcich oblasť sociálneho poistenia v znení ich zmien a doplnení (najmä zákona č. 107/1999 Z. z., zákona č. 233/2000 Z. z., zákona č. 461/2003 Z. z., zákona č. 721/2004 Z. z., nariadenia vlády č. 388/2002 Z. z., nariadenia vlády č. 17/1983 Zb., nariadenia vlády č. 268/2003 Z. z.). Ústavný súd preto považuje spôsob interpretácie a aplikácie uvedených právnych predpisov na výpočet náhrady straty na zárobku po skončení práceneschopnosti, resp. úrazovú rentu, a na valorizáciu priemerného hrubého mesačného zárobku za ústavne konformný a nesignalizujúci porušenie sťažovateľom označených práv podľa ústavy a dohovoru.

K argumentácii sťažovateľa, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil, v dôsledku čoho rozhodol inak, ako v obdobných veciach rozhodujú všeobecné súdy, a tým porušil i princíp rovnosti účastníkov v konaní, považuje ústavný súd za potrebné poznamenať, že mu neprislúcha zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov a suplovať tak poslanie, ktoré zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)] zveruje najvyššiemu súdu (resp. jeho plénu a kolégiám), keď mu okrem iných priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (m. m. I. ÚS 17/01). Preto, ak všeobecné súdy zaujímajú vo vzťahu k určitej otázke rôzne právne názory, nemožno z takéhoto ich postupu mechanicky vyvodzovať porušenie čl. 46 ods. 1 či čl. 47 ods. 3 ústavy, pričom ústavný súd vzhľadom na svoje ústavné postavenie a princíp minimalizácie zásahov do činnosti všeobecných súdov, ktorý štandardne uplatňuje vo svojej judikatúre, do takéhoto (vo všeobecnosti nežiaduceho) stavu vstupuje len vo výnimočných prípadoch. Vo veci sťažovateľa ústavná akceptovateľnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku

krajského súdu vylučuje, aby ústavný súd uplatnil výnimku zo svojho štandardného prístupu k preskúmvaniu právoplatných rozhodnutí všeobecných súdov.

Na tomto základe ústavný súd dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a základnými právami podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľ namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto v tejto časti sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

Právo na súdnu ochranu sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacích konaní. V dovolacom konaní procesné podmienky upravujú ustanovenia § 236 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“). V rámci všeobecnej úpravy prípustnosti dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu z § 237 OSP výslovne vyplýva, že dovolanie je prípustné, len pokiaľ ide o prípady uvedené v písm. a) až písm. g) tohto zákonného ustanovenia. Dovolanie je prípustné aj proti uzneseniu odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v § 239 ods. 1 a 2 OSP.

V tejto súvislosti ústavný súd, poukazujúc na svoju doterajšiu judikatúru, považuje za potrebné uviesť, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je

alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, sústavu ktorých završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

Z už uvedeného (pozri najmä časť I tohto uznesenia) vyplýva, že podľa tvrdenia sťažovateľa k porušeniu jeho základných práv čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru došlo odmietnutím jeho dovolania najvyšším súdom. V tejto súvislosti ústavný súd považuje za potrebné poukázať na relevantnú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, v ktorej sa okrem iného uvádza:

„V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. V zmysle ustanovenia § 238 ods. 1 O. s. p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Podľa § 238 ods. 3 O. s. p. je dovolanie prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p. Dovolanie je tiež prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O. s. p.).

Rozsudok odvolacieho súdu, ktorý napadol navrhovateľ dovolaním, nemá znaky žiadneho z vyššie uvedených rozsudkov. Odvolací súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa (pričom vo svojom výroku prípustnosť dovolania nevyslovil), a nejde o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p., a v tejto veci nebolo dovolacím súdom vydané predchádzajúce rozhodnutie. Dovolanie navrhovateľa preto z ustanovenia § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. vyvodit' nemožno.

Prípustnosť dovolania navrhovateľa by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu) ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania

nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 O. s. p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesné neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v časopise Zo Súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O. s. p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je zistenie, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Navrhovateľ procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. netvrdil a existencia týchto vád nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.“

V ďalšej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia sa najvyšší súd podrobnejšie venoval dovolacej námietke sťažovateľa, podľa ktorej mu bola postupom krajského súdu odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) OSP, pričom „Vadu tejto povahy videl v tom, že v napadnutom rozsudku sa súd stotožňuje s rozhodnutím súdu prvého stupňa aj s názorom vedľajšieho účastníka, pričom odôvodnenie nepovažuje za riadne, dostatočné, jasné ani zrozumiteľné, pretože súd na jeho argumenty, ktoré sú pre rozhodnutie zásadné, nepodal odôvodnenie.

Podľa ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p. pod odňatím možnosti pred súdom konať treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odňala možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva, ktoré sú mu priznané za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov, najmä právo predniesť (doplniť) svoje návrhy, vyjadriť sa k rozhodným skutočnostiam, k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo so súhlasom predsedu senátu dávať v rámci výsluchu otázky účastníkom alebo svedkom

a právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy, vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom zvolenú argumentáciu sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či postupom odvolacieho súdu nebola navrhovateľovi odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) O. s. p. Dospel k záveru, že tomu tak nie je...

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O. s. p.), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Právo (účastníka) a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého jurisdikčného aktu (rozhodnutia)...“.

V ďalšej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyšší súd všeobecné úvahy týkajúce sa § 237 písm. f) OSP aplikoval na vec sťažovateľa, pričom v tejto súvislosti najmä uviedol:

„V prejednáwanej veci odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil, pričom sa v celom rozsahu stotožnil aj s jeho odôvodnením, preto pri skúmaní otázky, či odvolací súd náležite odôvodnil svoje rozhodnutie, bolo treba prihliadať i na dôvody uvedené v rozsudku súdu prvého stupňa, na ktoré odvolací súd v zmysle § 219 ods. 2 O. s. p. poukázal. Z odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku je dostatočne zrejmé, že odvolací súd sa neodchýlil od skutkových zistení súdu prvého stupňa ako podával navrhovateľ v dovolaní, práve naopak, v zhode so súdom prvého stupňa posudzoval podmienky vzniku nároku i výpočtu náhrady straty na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti. Pokiaľ dovolateľ poukazoval na to, že odvolací súd ohľadom prvej valorizácie priemerného mesačného zárobku skonštatoval, že valorizácia navrhovateľovi patrí až za kalendárny rok 2001 podľa nariadenia vlády č. 388/2002 Z. z. a toto svoje tvrdenie oprel o znalecký posudok K. s ktorým sa plne stotožnil, pričom samotné rozhodnutie je opačné, je treba uviesť, že odvolací súd v uvedenej časti veľmi jasne

poukazuje iba na konkrétnu a jednu časť znaleckého posudku, konkrétne zásady, kde na strane 5 medzi zásadami pri výpočte náhrady na stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti uvádza sa v bode I., že prvýkrát sa valorizuje priemerný mesačný zárobok až nasledujúci kalendárny rok po vzniku nároku. Medzi vysloveným právnym názorom a uvedenou zásadou žiaden rozpor neexistuje, pretože nárok navrhovateľovi vznikol 7. apríla 2000, kalendárny rok po vzniku nároku je kalendárny rok 2001 a valorizácia za kalendárny rok 2001 patrí navrhovateľovi až na základe nariadenia vlády č. 388/2002 Z. z. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu je dostatočne zrejmé prečo pri výpočte nebolo možné odpočítavať invalidný dôchodok v základnej výmere 2 505 Sk. Odvolací súd v tomto smere argumentuje odkazom na platnú právnu úpravu, konkrétne § 195 Zákonníka práce a § 1 a 2 zákona 107/1999 Z. z. a vysvetľuje, že zákonodarca v predpisoch sociálneho zabezpečenia s jasným zámerom diferencoval zvýšenie a úprava a uvádza, že pokiaľ navrhovateľ v tomto smere snaží sa presadiť názor, že úprava je totožná a nemá sa na ňu prihliadať v zmysle § 195 ods. 1 Zák. práce, jeho úvahy nie sú správne. V dostatočnom rozsahu aj poukazom na analogickú úpravu a prax pracovnoprávných valorizácií, ktoré používajú zhodnú terminológiu ako občianskoprávne valorizácie, reagoval tiež na to prečo navrhovateľ pochybil, keď ďalšiu valorizáciu podľa nariadenia vlády č 388/2002 Z. z. robil už z valorizovaného dôchodku, nie pôvodného, rozhodného pre výpočet náhrady (strana 8 odôvodnenia). V odôvodnení náležite vysporiadal sa s otázkou redukcie priemerného zárobku do ktorého patrí poškodenému náhrada. Z takto podanej základnej argumentácie (podstatných dôvodov rozhodnutia) je možno uzavrieť, že odvolací súd svoje rozhodnutie riadne odôvodnil, nakoľko sa v ňom postačujúco vysporiadal so všetkými skutočnosťami, ktoré pre posúdenie uplatňovaného nároku boli rozhodujúce, vrátane odvolacích námietok navrhovateľa. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že skutkové a právne závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákona na odôvodnenie rozsudku (§ 157 ods. 2 O. s. p.). Za odňatie možnosti

konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv či požiadaviek navrhovateľa.

Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodit' z ustanovenia § 238 O. s. p. a v dovolacom konaní nevyšlo najavo, že by konanie na odvolacom súde bolo postihnuté niektorou z väd uvedenou v § 237 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľa podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.“

V nadväznosti na citované ústavný súd pripomína, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie ním označených základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V inom prípade by totiž súdy stratili možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného dovolania vôbec boli naplnené. Takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu Občiansky súdny poriadok výslovne umožňuje, preto použitý spôsob v konkrétnom prípade nemohol znamenať odoprenie prístupu sťažovateľovi k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch.

Z citovaných častí napadnutého uznesenia možno vyvodit', že najvyšší súd svoj záver, že dovolanie sťažovateľa v danom prípade nie je prípustné, primeraným spôsobom odôvodnil, pričom tento jeho záver nemožno považovať za arbitrárny. Ústavný súd pri preskúmaní napadnutého uznesenia nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup dovolacieho súdu (v medziach posudzovanej prípustnosti dovolania, pozn.), t. j. ktorý by nemal oporu v zákone. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že najvyšší súd sa ústavne akceptovateľným spôsobom zaoberal a aj vysporiadal s dovolacími dôvodmi sťažovateľa a na tomto základe odmietol dovolanie ako neprípustné.

Z uvedeného vyplýva, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a obsahom základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a tiež práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala možnosť vyslovenia ich porušenia po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 174/2010 z 21. novembra 2013 je podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné, a preto sťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľa nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. októbra 2014